digt Riek zich. „Ik zou je danken om in die hitte een andermans rommel te ruimen!"

„'k Zou wel eens willen zien hoe jij te eten kreeg als ik dat niet dee!"

Riek schuift een eindje dichter naar 't raam toe, hangt met haar halve bovenlijf op 't kozijn om zooveel mogelijk frissche lucht te happen. De lust tot verder debatteeren ontbreekt haar.

„Kijk es moeder! hoe vindt u die hoed daar?"

Juffrouw Blok kijkt, met een haastig oprichten van 't hoofd even naar de dame die hun straatje passeert.

„Léélijk", zegt ze norsch, „wat een bombarie!"

„Jasses, wat een smaak heeft u toch! *Chic* is die hoed juist, echt chic!"

Riek mijmert even. In haar soezerige gedachten verschijnen nieuwmodische hoeden met veel, veel bloemen en zwart fluweel. Hè, en dan een nieuwe japon, de rok met doffen, het lijfje laag uitgesneden! Ze zou het wel weten als ze geld had!

„Riek, gooi es even dat hemd daar op!"

Riek pakt loom een punt van het witte ondergoed en slingert het naar het andere eind van de kamer, waar moedertje weer met vernieuwden ijver begonnen is.

„Zeg moeder, zag u Mien van de overzij gisteren uitgaan? Verdikkie! wat zag die meid er fijn uit!"

Rieks oogen lichten. Verzot is ze op mooie kleeren, sieraden, schoenen met hakken als pijpe-steeltjes.

„Nou, *ik* zou me schamen als ik Mien was!" antwoordt Juffrouw Blok. „Waar die meid het geld vandaan haalt is mij een raadsel, en als *mijn* moeder krantenbezorgster was, zou *ik* niet met een struisveer op mijn hoed durven loopen! Dat ouwe mensch ploetert zich krom, en d'r dochter speelt er mooi weer van!"

Het komt nòch in Rieks, nòch in Juffrouw Blok's gedachten, hoe veel gelijkenis die oude vrouw en die dochter met haar zelf hebben.

„Nou, als je jong bent, mag je toch warempel wel wat hebben!" zegt Riek ontevreden. „Ik loop er eigenlijk ook altijd maar als een schoonmaakster bij!"

Op de zorgvuldig gestreken manchet van het overhemd drupt plotseling een traan. Juffrouw Blok strijkt haastig over haar oogen, half kwaad om haar inééns-opkomende droefheid. Zoo'n meid toch! Dag aan dag beult ze zich af in dezen oven, iederen morgen zet ze opnieuw haar zwakke schouders onder het juk, wascht ze, strijkt ze, zonder morren, en waarvoor? Om het brood voor beiden en kleeren voor haar dochter te kunnen koopen. Zij zelf komt er niet op aan; uitgaan doet ze nooit en op haar voorkamer, in haar werk, ziet toch niemand hoe ze er bij loopt. Maar Riek is jong, Riek is knap en Riek moet netjes voor den dag komen. En altijd heeft ze gedacht dat het haar gelukt was, maar natuurlijk: hoeden met veeren en zijden japonnen kon ze haar dochter niet geven. Toch scheen Riek te denken dat zij er recht op had!

DE AARTSBISSCHOP VAN UTRECHT IN HET VLUCHTKAMP BIJ EDE.

De Aartsbisschop van Utrecht, Mgr. Henr. v. d. Wetering, heeft een bezoek gebracht aan het vluchtkamp bij Ede, bij welk bezoek aan een groot aantal kinderen het H. Vormsel werd toegediend. Onze foto geeft Z. D. H. met den regeeringscommissaris van het kamp, kolonel Singels. (*V.F.B.*)

H. M. DE KONINGIN OP INSPECTIE.

Verleden week heeft H. M. de Koningin een inspectietocht gehouden in Noord-Brabant. Onze fotograaf had v. H. M. speciale toestemming verkregen tot het vervaardigen van fotografische opnamen, en maakte bovenstaande foto van de Koningin, waar Zij het passeeren der troepen gadeslaat. (*foto „Holland".*)

Oud moedertje's ijver is plotseling minder. De lastige tranen komen ongevraagd, prikken in haar ooghoeken en ze ziet in waterigen nevel de strijkplank en het vele witte goed dat in een mand daarnaast staat.

Riek ziet of hoort niets. Ze trommelt met haar lange witte vingers op de vensterbank, denkt al niet meer aan de gesproken woorden; alleen is tusschen haar oogen een scherpe plooi gebleven, overblijfsel van haar kortstondige ergernis. Geen minuut komt in haar op de gedachte dat ze misschien moeder gekwetst heeft met haar woorden; haar egoïstische geest kan zich geen zorgen om anderen maken. Oud moedertje is voor haar het eenige middel van bestaan, het eenige middel om zonder moeite aan den kost te komen en kleeren te krijgen.

Het kleine klokje op den schoorsteen slaat drie uur, met hijgende, vermoeide tikjes; vroeger sloeg het flinker, maar met zijn bezitster is ook hij oud geworden, oud en afgemat, maar beiden doen toch hun plicht.

„Kom, ik zal eens een lekker kopje thee zetten!"

Riek gaapt vóór ze tot dit doel opstaat, gaapt in heerlijke luiheid, het slanke lichaam languit in den grooten stoel, de beenen gestrekt, haar armen naar beide zijden wijd-uitrekkend. In den geopenden mond lichten de gezonde tanden en kiezen. Dan veert ze zichzelf met een ruk omhoog, zet met rappe handen het theegoed klaar, merkwaardig vlug nu ze iets doet tot haar eigen genoegen. Als ze water opgezet heeft, leunt Riek in afwachting tegen de tafel, kijkt onverschillig naar den stapel strijkgoed en vandaar naar moeders gezicht. — „God, wat heeft u nou? Ajasses, waarvoor dient dat gegrien nou?" — Juffrouw Blok doet geen moeite meer om haar tranen te verbergen; ze droppelen gestadig op haar hand, het ijzer of het witte goed.

„Och, 'k wéét niet. . . . " zegt ze traag.

Ze wil haar dochter niet bekennen wat 't is; als ze het zelf niet voelt, hoeft zij het haar ook niet te zeggen. Wat er door die paar woorden in haar veranderd is, kan toch niet meer verholpen worden. Jaren heeft ze voortgeleefd in het bewustzijn dat haar dochter alles had wat ze wenschte; nu blijkt het tegenovergestelde en, wat het ergste is, oud moedertje voelt dat haar de kracht gaat ontbreken nu ze weet dat ze nooit datgene meer bereiken zal waar haar dochter naar streeft. En daarom huilt oud moedertje; het hoofdje met de gerimpelde wangen en fletse oogen lijkt dieper weggezakt tusschen de smalle schouders; de bruine verschrompelde handjes met de dikke blauwe aren hanteeren niet meer zoo kloek de ijzers.

Oud moedertje heeft verdriet.

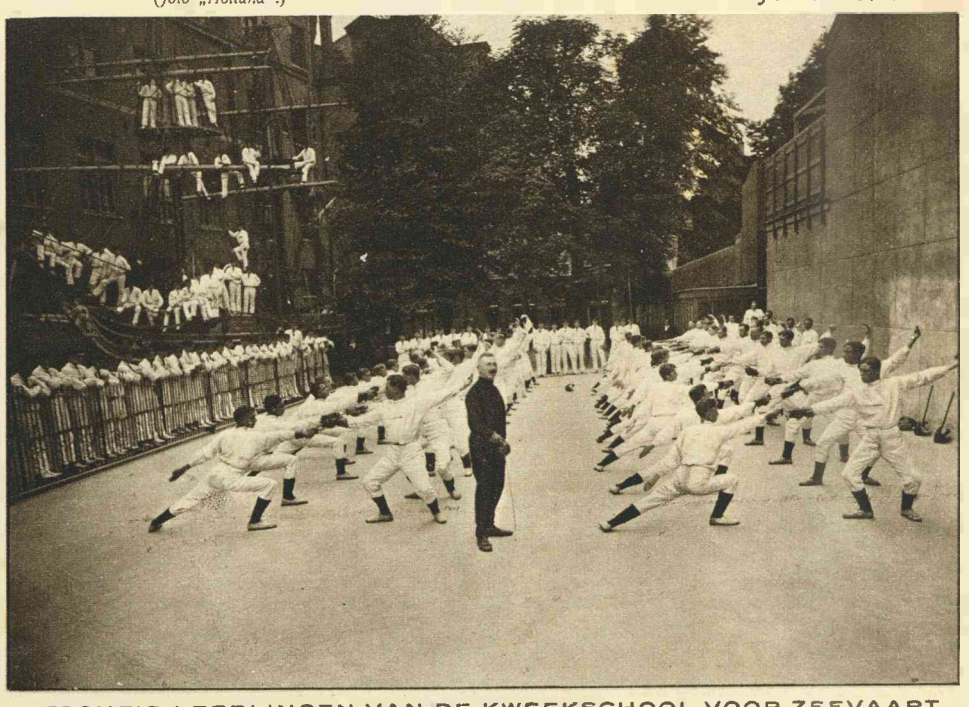
Maar Riek lacht; Riek giet het heete water in den theepot, kijkt naar den stoom en ze wiegt haar heupen op een wijsje van „Zigeunerliebe".

JULIA FRANK.

EEN NIEUWE PAROCHIEKERK TE SCHIPLUIDEN.

Te Schipluiden werd in de afgeloopen week de eerste steen gelegd voor de Parochiekerk van den Heiligen Antonius van Padua. De plechtigheid werd verricht door den Zeereerw. heer J. J. de Graaf, deken van Delft. (*foto V.F.B.*)

AFSCHEID LEERLINGEN VAN DE KWEEKSCHOOL VOOR ZEEVAART TE AMSTERDAM.

Verleden week had op de Kweekschool voor Zeevaart te Amsterdam het afscheid plaats van de leerlingen der hoogste klasse, van wie het meerendeel naar zee vertrok. Onze foto werd vervaardigd tijdens de laatste schermlessen, die de heer Humbeek, schermmeester aan deze inrichting, hun geeft. (*foto „Holland".*)